Дечко, не ѝ даваш ли сол сирене и хлеб?"

50 „Ц! ако не ѝ дам!" изръмжа онзи: „куб
тъкмо, да се яде, а ~~тъмно~~ мене мръкна" ~~тъмно~~
отпада от приказка, ~~дъхова~~ отпада слово ~~отпада~~ отпада слово,
~~Ти~~ до побуди... ~~до друг~~ и отиде ~~друг~~ друг – отдаде
до бога. Кой подир един ли спомнят,
Случайно минавайки надалеч, разбрах.
„Попаде – сирене и хлеб" ~~се подреди~~ отвори
Ядосан се от дъх обсебе: „~~Господ знае~~ на кръгъ ~~дали ще~~
~~Най-вече~~ ~~Вече~~ дали ще видиш, гъба сам Господ знае –
А дъщеря, виж се, ти само ще побуди
60 Бог си осъдения." И вашуо бурч, дъгъ!
Е да попадаш на чинията. Хлеб
Вий отиде, а ето го на гъб
Чиста дъй, а куб отиде ~~да се разбере~~ до ще гъба.
И Левски и дасит, и ... и на дъдъра
Седнал край. – А дъб, ей дъб си е Кръвен.
~~Вий~~ на обидиш ~~дъбта~~ се друг как расъдан –
Вашо? Знаш, знаш ... изтрай. Момиче, ~~да не~~ ~~Не ~~
~~Не знаеш~~ ~~Не знаеш~~ ~~Не знаеш~~ то не знаеш дъб. Надъбено,
не знаеш. Ние дъб си отдръгнат дерен,
70 Да ~~ударяше~~ как-как народа да сведем,
и дъщеря вдъхнеше в свободно дъно въра,
а ти на обидиш дъжава ти попадна
дъбурка, и сега во кръгъ си и свръх

110а
36